

ЕКСПАНСІЯ

«І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!» (Буття 1:28)

Міхновський дістав з кишені ключ, відчинив двері та увійшов до квартири. Не вмикаючи у передпокої світло, зняв куртку і повісив її на гачок. Скинув черевики і попрямував до вітальні. Опинившись біля вікна, мимоволі глянув на вулицю. Червона «копійка» продовжувала буксувати в снігу, двоє мужиків вперто силкувалися випхати машину з замету.

«Вар'яти! — подумав Іван, — в таку хуртовину жигулями далеко не заїдеш».

Після того заслони́в фіранки, вимкнув смартфон та поклав його на стіл, і втомлено завалився на диван.

Чоловік мешкав один. Вчора йому виповнилося 39-ть років. Своєї сім'ї він досі не мав. Родичі, друзі, сусіди та навіть вороги (!) дуже цим питанням переймалися й постійно допікали: «Як же так, Іване? Коли нарешті оженишся? Ось, візьми номер телефону гарної дівчини, вона працює лікаркою, матеріально забезпечена... хоче вийти заміж!». Проте, Міхновський нікого не слухав, жив своїм життям, мав власні погляди і плани, в яких одруження стояло далеко не на першому місці. Він усього досяг сам — вивчився на програміста, отримав грошовиту роботу, купив авто, квартиру... Досягнув тому, що не слухав нічиїх порад!

Іван намагався заснути, поспати хоча б годинку, бо ввечері мусив сідати за комп'ютер дописувати скрипт мобільного додатку. Надокучливі замовники телефонували сьогодні вже двічі. Але сон, як на зло, його не брав. Міхновський лежав із заплющеними очима в стані якоїсь напівдрімоти. В голові крутились чудернацькі образи. Йому марилися вертепні персонажі — цар Ірод, Смерть, Циган, Чорт, Жид. Останній, як той реп'ях, причепився і не відставав: «Йване, чом горівку не п'єш, для кого жиєш? Раз жиєш, чом не п'єш?! Жиєш і не п'єш!!!».

«А й справді, — провалюючись у сон міркував чоловік, — для чого я живу? Припустимо, розроблю універсальну мову програмування... І що далі? Який смисл? Через сотню років про неї ніхто не згадає, а про мене й поготів. Ради чого вся ота метушня? Ех... Марнота марнот! Мар-но-та...».

В ту мить, коли Міхновський закінчував свій монолог, його свідомість підхопила якась могутня потойбічна сила. Ніби сам чорт вхопив його кліщами за горло та поволік за собою. Іван перелякався до смерті. Душа його пручалась, смикалась, волала про допомогу, однак вирватись із залізної хватки не могла.

Поки тіло програміста мирно спало на дивані, захоплена нечистою силою душа летіла кудись до бісової матері...

Івану здавалося, що ці муки триватимуть вічно. Його ніби тягли буксиром крізь чорну, безкрайню порожнечу до пекла.

«Господи, невже я більше ніколи не побачу сонячного світла?! Господи, спаси!!! — подумки кричав Міхновський».

Тієї ж секунди сталося чудо — засяло Сонце! Диявол відступив. А Іванова душа зависла в космосі над Землею немов орбітальна станція «Мир». Міхновський очманів від щастя!

«Тепер би повернутися назад. Але як? — трохи оговтавшись метикував бідолаха».

Іван подивився вниз на Землю і від побаченої краси очманів ще більше. Водночас до нього прийшло чітке розуміння, що все живе на Землі становить єдине ціле. Що життя — це безперервний поділ клітин від найпершої, найдавнішої бактерії до нейронів головного мозку людини. Експансія¹ живої матерії у космічному просторі є невід'ємною умовою існування життя. Саме для здійснення експансії за межі Землі потрібне людство з його технологіями.

Міхновський прокинувся. Встав з дивану. Підійшов до столу, взяв телефон і набрав номер.

— Алло! Наталя?! Послухай... Виходь за мене заміж!!! Ні не жартую!!!
Вирішив!!!

¹ Експансія — розширення сфери панування, впливу, поширення чого-небудь за початкові межі.

Андрій Чвартковський

Львів, 8 січня 2020 р.